

עלון מס' 967
כי תשא
יד' באדר תשפ"ה

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות 'יגל יעקב', חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מזגריי שליט"א

הדבר שמונע
שריפות...

"להעביר על
המידות!"

לפני כמה שנים אירע אסון הגדול בצפון בימי החנוכה. שריפת ענק ששרפה מליוני עצים וכילתה שטחים נרחבים, גרמה לנזקים עצומים, ואת עליית על כולנה - העלתה בסערה השמימה ארבעים וארבע נשמות יהודיות שכל אחת מהן שקולה כעולם ומלואו. כולנו צריכים להתחזק בתורה ובמצוות עוד ועוד, שמאורעות ואסונות יהיו מחוץ לגבולנו ולא ישלטו בנו כלל ועיקר. איננו מתיימרים להיות הדוברים של הקב"ה ולומר מדוע קרתה השריפה הנוראה, אך כבר רבותינו הקדושים גילו לנו במסכת שבת (ק"ט): שאין הדליקה מצויה אלא במקום שיש חילול שבת, ולכן הדבר העיקרי בו אנו צריכים לשים לב ודגש ולהתחזק בו ביותר הוא שמירת שבת - במחשבה, בדיבור ובמעשה! השרף האלוקי רבי חיים מרדכי מנדבורנא זצ"ל, דרש בספר הקדוש "דבר חיים" על הפסוק הראשון בפרשתנו: "כי תשא את ראש בני ישראל לפקודיהם ונתנו איש כופר נפשו לה' בפקוד אותם ולא יהיה בהם נגף בפקוד אותם" - ירמו הכתוב למה שאמרו חז"ל (שבת ק"ח): כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלים לו. וזהו "תשא" ראשי תיבות: את שבתותי תשמור. "לפקודיהם" - הוא לשון חיסרון כמו שכתוב: "ולא נפקד ממנו איש", וכך יתפרש הכתוב: "כי תשא את ראש בני ישראל" - כאשר בני ישראל ישימו את שמירת השבת עטרה לראשם, אזי גם אם ח"ו "לפקודיהם" - שיש להם חיסורים בעבודת ה' יתברך ובקיום מצוותיו, ונתנו איש כופר נפשו לה' - יחשב להם שמירת השבת לכופר נפש ולכפרה ויהיה הכל מחול להם. ועניין שמירת השבת אינו דבר קטן, שהרי אמרו: "כל המשמר שבת כהלכתו..." , כהילכתו דייקא, ושמירת שבת כהילכתו היינו במחשבה, בדיבור ובמעשה בתכלית השלימות בלי שום פגם. ורק כאשר זוכה לשמירת שבת מעולה כזו, אזי מוחלין לו עוונותיו. ובאמת אף אם היו רק עיר אחת או עדה אחת מישראל שהיו משמרים שבת כהלכתה - כבר היינו נגאלים. ובהמשך כותב אותו צדיק וקדוש: עיקר שמירת השבת הוא באופן שישריש קדושת השבת גם ביוצאי חלציו, וממנו יראו וכן יעשו לשמור את השבת לדורות הבאים אחריו, אשר זהו גם עיקר קיום כל התורה והתרי"ג מצוות כולם כמו שנאמר: "תורה צוה לנו משה מורשה קהילת יעקב" - שהעיקר שנהיה מורשים את התורה והמצוות לדורות אחרינו, ומי שאינו מוריש את התורה והמצוות ליוצאי חלציו, אזי גם התורה והמצוות שמקיים הוא בעצמו הם פגומים וחסרים, באשר הוא גורם לעקור את התורה מישראל ח"ו, וזהו יסוד מצות חינוך הבנים. ע"כ. הרי לנו, אחים ואחיות יקרים, דברים חוצבי להבות על הענין החשוב של שמירת השבת, ואין לנו לשבת בחיבוק ידים אלא צריכים אנו להשפיע על כל הסובבים אותנו, ולעורר ולקרב את אחינו שעדיין לא זכו לטעום מטעמה הנפלא של שבת קודש לבוא ולהרגיש שבת אמיתית מה! לבוא ולחוש איך השבת הקדושה אופפת וחופפת על הכל, ומטעימה אף את הדברים הגשמיים בטעם מיוחד במינו. וכבר כתב והבטיח הכהן הגדול רבי ישראל מאיר מראדין בספר החשוב שחיבר "משנה ברורה" (סימן רנו ס"ק ב) וזאת לשונו הקדושה והטהורה: "וכעת נמצא כן בכמה עירות גדולות חבורות קדושות המיוסדות על השגחת השבת ואשרי חלקם כי הם מזכים את ישראל לאביהם שבשמים, ויזכו בעבור זה המתחזקים תמיד במצוה זו לבנים גדולי ישראל". עכ"ל. בואו ונוסיף עוד משהו בשמירת וכבוד השבת, נגדל ונרומם את היום הקדוש במחשבה, בדיבור ובמעשה, ונזכה שהרחמן ינחילנו עולם שכולו שבת ומנוחה, ולגאולה השלמה במהרה.

היא היתה בת עשרים ושמונה, עדיין מחכה לבחיר ליבה, פגישות רבות וסופם אכזבה, תפילות רבות שעדיין נראה לכאורה שלא באו לידי מימוש. כעת היא נמצאת בשמחה, ירבו שמחות בישראל, ויהי רצון שגם אצלה. לפתע מבחינה היא במכרתה משכבר הימים, שפגעה בה קשות והצללקת עדיין נותרה באיבה! אולם היא מתגברת ומחליטה לקום ולעשות מעשה, נוגשת היא אל הבחורה - חברתה לשעבר שפגעה בה בחזקה, מאירה פניה ומושיטה ידה לשלום, הבחורה הפוגעת מאירה אף היא פנים, מתפתחת שיחה, וכשנודע לה שחברתה עדיין רווקה, אומרת שיש לה קרוב משפחה שנראה שהם זיווג משמיא! הפגישה לא אחרה לבוא ואחריה החתונה! והבחורה שסיפרה את סיפורה, לא רוצה לחשוב מה היה קורה אילו לא היתה מוחלת וניגשת לומר שלום למכרתה לשעבר שהרי החשבון פשוט...

אחים יקרים, בפרשתנו אנו קוראים על מצות מחצית השקל הנועדה לכפר על נפשותיכם! עתה בעוונותינו שחרב בית המקדש ואין לנו את המצוה כמקורה וכתיקנה, יכולים אנו לאמץ לעצמנו מרגלית יקרה המעלה מזור וארוכה! כמו שלמדנו חז"ל: כל המעביר על מידותיו, מעבירין לו כל פשעיו! ומבואר ב"עבודת עבודה", שאין הכוונה שתתקן וליבלום כאשר פוגעים בך, אף שהיא לעצמה מעלה עצומה כמו שכתוב: תולה ארץ על בלימה - על אותם בני אדם הבולמים פיהם בשעת מריבה, אלא המעביר על מידותיו היינו שאוהב הוא אהבה עזה את מי שפגע בו, כיון שגרם למחוק עוונותיו ולבטל ישותו ולקבל דין שמים באהבה, ובגלל שגרם לו הפוגע טובה נצחית צריך הפוגע לאוהבו, אהבת אמת, אהבת עולם! נזכה להעביר על מידותינו ולבנין בית מקדשנו ותפארתנו!

*זמני כניסת ויציאת השבת

שבת	ה'א	י"ב	ח'ה	כ"ש
כניסת שבת	17:28	17:11	17:17	17:28
יציאת שבת	18:25	18:23	18:25	18:25
רבועות	19:01	19:04	19:00	19:01

הפטרת השבוע

הפטרה: וישלח אחאב (מלכים א', יח-כ.ט)

סיפור לשבת

בכל יום שישי היה הצדיק הירושלמי רבי אריה לוי זצ"ל עולה למעונו של הגאון רבי חיים ברלין זצ"ל, בנו בכורו של הנצי"ב מוולוז'ין זצ"ל, לקיים מצות שימוש תלמידי חכמים, לעזור ולערוך קניות נחוצות. פעם מצא את הגאון לבוש בגדי שבת ואומר "שיר השירים" בנעימה, ברגש עז והשתפכות הנפש. כשהגיע למילים: "הנך יפה רעייתי, עינייך יונים", פרץ בבכי סוער ודמעותיו זלגו באין הפוגות. נרעש רבי אריה, וכשסיים לקרוא שאל לסיבת הבכי. סח רבי חיים: בשעתו, כשכיהנתי כרבה של מוסקבה, עלה למעוני אדם שביקש לשוחח עימי ביחידות. סיפר שנולד לו בן, וביקש שאהיה המוהל. "נאה ויאה", אמרתי, "אך מה פשר הסודיות?". סיפר שמסחרו עם הגויים בתשמישי עבודה זרה שלהם ואינם חושדים ביהדותו. ביתו חף מכל סממן יהדות. לא פסח ואף לא יום כיפור. אף דבר הברית חייב להשמר בסוד כמוס. יעצתי לשחרר באותו יום את המשרתות הנוכריות וחמקתי לביתו בחשאי. הוא היה הסנדק ואני המוהל. ביקשתי שביום השלישי יבוא ויודיעני משלום הרך הנימול. ביום השלישי הגיע, שבע רצון, ותשלום בידו. הבהרתי שאיני מקבל שכר מצוה אלא מהבורא יתברך. אבל אם רצונו, "ישלם" לי בתשובה שיענה לי: אם התרחק כל כך עד שמסחרו בתשמישי עבודה זרה, עיסוקו עם כמרים וכנסיות, ושוקד הוא להסתיר את יהדותו - מה הביאו לסכן מעמדו ופרנסתו, ולמול את בנו? השיבני: "אענה לך רבי, אני אומנם התרחקתי. אבל אם ברבות הימים ארצה לשוב ולהתקרב, אדע לאן ואדע איך - אבל ילדי זה, הן יתחנך כגוי גמור. לא ידע יהדות מה היא. כיצד ידע מה שורשיו, כיצד ידע לאן לפנות והיכן לחפש. לכן רצוני שיהיה מהול, שידע מאין בא ולאן ילך"... וסיים: בכל פעם שאני קורא פסוק זה, נזכר אני באותו מעשה ועיני זולגות דמעות: ומדוע? כי המדרש עומד על כפל התיבות: "הנך יפה, רעייתי, הנך יפה עינייך יונים". אף אני פירשתי בהן כך: "הנך יפה", כשאת "רעייתי" ואשת בריתי, מקיימת מצוותי ודבוקה בי. אבל "הנך יפה" אף כשאת מתרחקת. ומדוע, כי "עינייך יונים" - ששנינו, שאין הגוול מתרחק מהקן אלא אם יכול הוא לראותו כדי לחזור אליו, ולעולם לא ינתק את הקשר כליל!...

(מעייין האמונה)

מטעמים לשבת חידושים לפרשת השבוע

"קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמים ולבונה זכה"
(ל,לד)

ולא הקטורת בלבד, אלא אף לימוד הפרשה ואמירתה פועלים גדולות ונצורות כדברי הזוהר הקדוש: דבר זה, גזירה הוא מלפני הקדוש ברוך הוא: שכל מי שמעיין וקורא בכל יום עניין מעשה הקטורת, ינצל מכל הדברים הרעים והכשפים שבעולם, ומכל פגע רע, ומהרהור רע, ומדין קשה, וממוות, ולא יוזק כל אותו יום, כי לא תוכל הסיטרא אחרא לשלוט בו. וצריך שיכוין באמירתו. אמר רבי שמעון, אילו היו בני האדם יודעים כמה נשגב עניין הקטורת לפני הקדוש ברוך הוא, היו לוקחים כל מילה ומילה בו ועונדים אותו עטרה לראשם כנזר זהב. ומי שעוסק בו צריך שיעיין בענין הקטורת. ואם יכוין בו בכל יום, יש לו חלק בעולם הזה ולעולם הבא, ויסור המוות ממנו ומהעולם, וינצל מכל קיטרוג העולם הזה, מטומאה, מדין הגיהנם ומשיעבוד מלכויות.

(מעייין השבוע)

"וביום השביעי שבת וינפש" (לא,יז)

מסופר על הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל, שנכנס פעם להיכל הישיבה הגדולה שלו בשבת אחר הצהריים, ומצא שחלק מהתלמידים מבליים את הזמן בשיחה בטלה. ניגש רבי חיים ואמר: עד שאתם עוסקים בשיחה, מוטב היה אילו הלכתם לישון, ובכך הייתם מקיימים את ראשי התיבות של המילה "שבת": שינה בשבת תענוג. קרא כנגדו אחד הבחורים: רבי! אני דורש ראשי תיבות אחר של שבת: שיחה בשבת תענוג. השיב לו רבי חיים תוך כדי דיבור: עליך אמר החכם מכל אדם (קהלת י',ב): "לב חכם לימינו (החכם קורא בשין ימנית: שינה), ולב כסיל לשמאלו" (הכסיל קורא בשין שמאלית: שיחה).

(תורת הפרשה)

"אתה ידעת את העם כי ברע הוא" (לב,כב)

עדיין נשאר בהם מעט מכוחות הרע של מצרים, ששם היו עובדי עבודה זרה. היה אהרון חושש, שמא יתעוררו בהם מזמן לזמן הנטיות הרעות החבויות הללו, המושרשות עמוק בליבותיהם, ולפיכך עשה את העגל, למען יתפרצו ויתגלו בבת אחת כל הניצוצות הרעים אשר בקירבם, כדי לבטל אותם לחלוטין. זהו שאמר משה רבינו: "כי פרעה אהרון" - אהרון גילה (פריעה לשון גילוי) את כוחות הרע החבויים בהם...

(מעיינה של תורה)

כל שינוי פוסל

לפני האדמו"ר רבי ישכר דוב מבעלזא הגיע חסיד ממדינת רוסיה. יחד עם החסיד הגיע בנו הקטן, שהיה נראה כאחד המתחדשים, בפיאות קטנות וקצרות, וגם בגדיו לא היו כדרך בני החסידים. כשנתן החסיד את הפתקא לאדמו"ר, שאלו האדמו"ר האם הילד הינו בנו, והחסיד השיבו כי אכן זהו בנו. לקח האדמו"ר את הפתקא וקרא בה, אחר שאל את החסיד בשנית האם הילד הוא בנו. ושוב השיב החסיד כי זהו בנו, והוסיף ואמר שבזמן הזה אי אפשר לגדל את הבנים כמו בשנים הקודמות. אמר לו על כך האדמו"ר מבעלזא: "מעולם תמהתי על סדר הפסוקים שבקריאת שמע. אומרים 'וקשרתם אותם לאות על ידכם' - השייך למצות כתיבת תפילין, ואחר כך ממשיכים 'ולמדתם אותם את בניכם' - שעניינו מצות חינוך הבנים, ושוב מצות כתיבה והפעם של מזוזה - 'וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך'. יש אם כן לעיין ולברר מדוע כתבה התורה את מצות חינוך הבנים בין שתי מצוות של כתיבה תפילין ומזוזות?" "אלא מאי" - תירץ האדמו"ר - "ידוע שכתבת התפילין והמזוזות צריכה להיות על פי תקנות חז"ל בכל אות ואות, ואפילו בכל התגין. ואם יאמר אדם אי אפשר בזמננו לכתוב תפילין או מזוזות על פי תקנות חז"ל, בלתי ספק שהן פסולין. כן הדבר במצות חינוך הבנים, ומשום כך כתבה התורה את המצוה של חינוך הבנים בין שני המצוות שהן בכתיבה, ללמדנו שכשם שאסור לשנות מאומה בכתיבת התפילין והמזוזות כך אסור לשנות לגבי חינוך הבנים בשום עניין - לא במלבושים ולא בלשון ולא בשום הנהגות שבעולם, רק כמו שקיבלנו מאבותינו ומרבותינו הקדושים. ומעתה בואו חשבון! האם אנו נזהרים להמשיך בדרכי אבותינו ורבותינו? ממתי אבותינו הפקידו בידנו כלי משחית כפלאפונים ומחשבים, משחקי גמבוי ושאר תועבות הדור? ממתי הקפידו אבותינו להלביש את צאצאיהם כפי מיטב האופנה הרחובית הזולה החודרת גם למחנה קודשינו? פלא הוא מדוע נראה דורינו כך? נשוב אל המקורות, מקור מים חיים ונברך מבורות נשברים אשר לא יכילו המים, לטוב לנו ולזרעינו אחרינו בזה ובבא.

אני לא שומע/שומעת

פעם הלך רבי יוסף פרסבורגר אב"ד מטרסדורף, בעל "תפארת יוסף" ברחובה של עיר, רצו אחריו ילדים גויים וצעקו אחריו קריאות גנאי. הוא הלך כדרכו, לא הגיב כלל ועשה עצמו כאינו שומע. עבר שם גוי אחד אשר פנה לילדים: למה לכם "להוציא את הגרון", הרי אתם רואים שהוא חירש ואינו שומע...

שוב מעשה ברבי יוסף פרסבורגר שהלך עם אחד ממכיריו ברחוב. שוב קראו אחריהם ילדי הגויים קריאות גנאי. מלווה הרב כעס עליהם והניף עליהם מקלו כאומר להכותם. אמר לו הרב: הניח להם ואני אסדר את העניין בכי טוב. מה עשה? פנה ל"שקצים" והציע להם שיתן להם מטבע קטנה על כל צעקה שישמיעו. מיד פצחו הילדים במקלה דברי גנאי. כשסיימו נתן להם עוד מטבע אחת מנת שיצעקו פעם נוספת. כך חזר הדבר כמה פעמים. אחר כך פנה אליהם שיצעקו שוב. השיבו הילדים: תן לנו עוד מטבע ונמשיך. אמר להם הרב: עכשיו לא אתן לכם מאומה. אם ככה, לא נצעק יותר, הפטירו הילדים...

כידוע שבחיי הנישואין הטונים עולים מידי פעם, יש בתים שהדבר קורה מידי יום ויש "מחמירים" מידי שעה. ומה עושה הצד השני? שותק? לא ולא! הלא יש "מצוה מפורשת" לענות לכסיל כאילתו פן לחכם יחשב בעיניו!!! סיפור נפלא זה מלמדינו מיהו הכסיל האמיתי!!! אולי אם ננהג לפיו, הצד השני יפסיק לצעוק לגמרי? ניסינו זאת? לא ולא! ניסיון לזמן קצר יביא תועלת לכולנו, וגם אם לא בטוח הרי כדאי לנסות, לא כן? בהצלחה.

עשה לך רב

שו"ת ממו"ר הרה"צ
הרב יוסף מונרבי שליט"א

המכיר את מקומו.
❖ **האם אפשר ליסוע במונית כדי להימנע ממראות אחרים ולשלם מכספי מעשר?**
אדם שרוצה להקפיד בגדרי הצניעות ומשום כך רוצה לנסוע במונית ולא באוטובוס ובאפשרותו לנהוג כן רק אם ישתמש בכספי מעשר נראה שיש להקל לו וקדוש ייאמר לו.
❖ **האם יש בעיה ללכת אחרי אישה ברחוב?**
שיעור הריחוק על פי ההלכה בין איש לאישה לענין הליכתו ברחוב אחריה הוא ד' אמות ויש מקפידים שהכל תלוי באופן שלא מכיר ומבחין בהילוכה והכל לפי הענין המקום והזמן ובודאי שהמחמיר לקדש עצמו אף במותר לו אשריו ואשרי חלקו.

להתקרב למקומות שיש בהם סכנה רוחנית בענייני צניעות וקדושה וכל שכן במקומות הידועים ומפורסמים בפריצות ואף לעבור משם יש להקפיד ולהתרחק. וכמו שכתוב (משלי ה, ח): "ואל תקרב אל פתח ביתה".

❖ **האם מותר לשבת ליד אישה באוטובוס?**
כאשר נוסעים באוטובוס ועלתה אישה ורצונה לשבת ליד האיש וכן להפך, יש בזה מקילין ויש מחמירין. אולם לכל הדברות ולכל הדעות בבחור או אדם שהיצר בוער בקרבו או שקיים חשש ואפילו קטן של הרהור או בלבושה בבגדי שחץ ופריצות, חייב לקום מלידה ולא להקל בזה מטעמי בושה, חילול ה' ושאר תרוצים ומדוחים שמקורם מהיצר הרע וחיליותיו. ואשרי

❖ **האם ראוי לבעל להתלוות לאשתו לקניית בגדים?**

לאחרונה נתפשט מנהג רע שנשים מוליכות את בעליהן לחנויות לבגדי נשים כדי "לבדוק" אם הבגד מתאים וכיוצא בזה ויש לעורר שמנהג זה מכוער הוא ואדברא כל ההולך אחר עצת אשתו וכו' ומנוח עם הארץ היה שהלך אחר אשתו ורק באופן של בעיות בשלום בית או שהאישה שבורה נפשית ויש בזה עידוד ובאקראי אפשר להקל ובתנאי שימתין בחוץ ולא יכנס בשום אופן.

❖ **האם ללכת במקומות שיש חשש של חוסר צניעות?**
צריך זהירות רבה שלא ללכת ואפילו

אל תקרי הליכות אלא הלכות

❖ בברכת השכיבנו אינו חותם "שומר את עמו ישראל", אלא חותם "הפורס סוכת שלום עלינו וכו'". ואם טעה וחתם שומר את עמו ישראל, אם נזכר תוך כדי דיבור (שיעור אמירת "שלום עליך רבי") יאמר מיד הפורס וכו'. ואם עבר יותר מזמן זה, אין צריך לאומרו ואינו צריך לחזור.

❖ אומר "ויכולו" בתפילת ערבית, וחוזרים לומר "ויכולו" לאחר תפילת לחש. וטוב לומר אותה יחד עם הציבור, ועל כל פנים יחיד שמתפלל יאמר ויכולו, אבל לא יתכוין לשם עדות אלא כקורא בתורה. ואין לומר "יום השישי" ויכולו כמו בקידוש, אלא יתחיל מ"ויכולו השמים".

❖ אם טעה והתחיל תפילת חול ונזכר באמצע הברכה, גומר אותה ברכה ומתחיל של שבת בין אם נזכר באתה חונן, ובין אם נזכר בברכה אחרת משאר הברכות, והוא הדין בתפילת שחרית או מנחה. אבל אם טעה במוסף פוסק אפילו באמצע הברכה ומתחיל "תכנת שבת".

(הבית היהודי - חלק א')

שבת.

❖ המתפלל בכותל המערבי או בבית כנסת, שיש שם מנינים רבים בזה אחר זה, והתפלל ערבית מבעוד יום לאחר פלג המנחה, רשאי לענות קדושה וכן לענות אמן אחר חזרת השליח ציבור לתפילת מנחה, בין בחול בין בשבת.

❖ מי שנאנס ולא התפלל מנחה בערב שבת, לא יוכל לסמוך על "ברכת מעין שבע" שאומר השליח ציבור ולכוין לצאת ידי חובה במקום תשלומי מנחה, אלא יתפלל ערבית שתיים של שבת, ובדיעבד שכיון לצאת ידי חובה וגם השליח ציבור נתכוין להוציא, יצא ידי חובתו לתשלומין, וכל זה ליחיד, אבל השליח ציבור עצמו שנאנס ולא התפלל מנחה, יכול לסמוך על ברכת מעין שבע לתשלומי מנחה.

❖ מקדימים להתפלל ערבית בליל שבת יותר מבימות החול, ובפלג המנחה (שעה ורבע לפני הלילה בשעות זמניות) יכול להדליק ולקבל שבת בתפילת ערבית ולאכול מיד.

❖ מי ששהה להתפלל מנחה בערב שבת עד שקיבלו הקהל שבת, לא יתפלל מנחה באותו בית הכנסת, אלא ילך מחוץ לאותו בית הכנסת ויתפלל מנחה של חול, וכל זה אם לא קיבל שבת עימהם, אבל אם ענה וקיבל שבת עימהם, אינו רשאי להתפלל תפילת חול, אלא יתפלל ערבית שתיים.

❖ אם בא לבית הכנסת סמוך לקבלת הציבור שבת, מתחיל להתפלל מנחה, ואף על פי שבעודו מתפלל מנחה מקבלים הציבור שבת, בכל זאת מותר כיון שהתחיל בהיתר. ואפילו שיודע שאינו יכול לגמור תפילתו קודם שיקבלו הציבור שבת כיון שהתחיל בהיתר, ומכל מקום עדיף יותר להתפלל במקום אחר.

❖ הנכנס לבית הכנסת בערב שבת להתפלל מנחה וערבית, וקודם שמע מנין אחר "ברכו את ה' המבורך", לא יענה "ברוך ה' המבורך", שאם יענה, לא יוכל להתפלל מנחה אחר כך, שאחר שעשאו קודש לא יעשו חול, ואין תנאי מועיל בזה כלל, ואם עבר וענה ברכו, לא יתפלל מנחה, אלא צריך להתפלל ערבית שתיים של

משל ונמשל

הכי פת עכו"ם היא ולא אוכלנה, אתנה לתרנגולים. מה איכפת לי לעשות חסד עם עמיתי. נטל את הכיכר הכבדה והניחה לפני תרנגולותיו, ניקרו וחשפו את האוצר. למחרת ציפה המלך למילות שבח והודיה מפיו המשורר הראשון, אבל דוקא השני ניגש והודה. מובן שלא סיפר שהתנזר ממאכלי המלך, רק הודה על האוצר. התכרכמו פני המלך וזעמו גאה. כיצד אירע הדבר, איך הופרה מחשבתו! כאשר פצה היהודי את פיו והחל לקלס את בוראו, שנתן בלב המלך את המחשבה הטובה להנחילו מתנה כה יקרה, החליט המלך לסכור את פיו לעד. בחשאי הורה לאפות עוד שני לחמים, אבל באחד ישימו רעל חריף... ואולי יסב המשורר עם בני ביתו לסעודה, במה אשמים אשתו וילדיו, על כך לא נתן המלך את דעתו, אחת היא לו, ובלבד שלא ישמע עוד את שירתו! קיבלו השניים את כיכרותיהם בהודאה, והמשורר היהודי שם פניו לביתו שבירכתו עיר הבירה. מובן שלא עלה בדעתו לאוכלה, הן פת עכו"ם היא. לתרנגולים נשאר לחם מאתמול, ישמור את הכיכר ליום המחרת. בשעת ערב התדפקו על דלתו. ומי בפתח... בן המלך שחזר ממסע ציד, עייף ומותש, והחליט לנוח קמעה בבית המשורר. כלום יש בביתו משהו לאכול? "לחם משולחנו של אביך", ענה המשורר, והניח את הכיכר לפני בן המלך... ומכאן נלמד מוסר, כי ראש ותחילה לכל טובה שמגיעה לאדם, עליו להודות לה' יתברך שנתן בלב בראיו להטיב עימו! (דורש טוב)

ידוע הסיפור במלך, שעמדו לפני שני משוררים להנעים זמנו, כמנהג אותם ימים. המשורר האחד חרז שירים בשבחו של המלך, שירי הודיה והערצה, שירים גדושי שבח וחנופה. מספר היה על הערים שבנה והשמות שהפריח, על הדרכים שסלל והמסחר שפיתח. מספר היה על מלחמות שנלחם ותחבולות הקרב, על הנצחונות המזהירים והשטחים שכבש. עריבים היו הדברים לאוזניים, הפעימו את ליבות השומעים ונשאו חן בעיני המלך. אבל הנפש נוקעת מלשמוע את אותו משורר יום אחר יום, ושעה אחר שעה. לפיכך, מופיע היה לסירוגין משורר מחונן אחר, יהודי, שהיה משמיע שירים מפעמיים, שירי הלל והודיה לבורא עולם, שבח וקילוס ליוצר אור ובורא חושך, למזרח השמש ומשיב הרוח, המשלח מעיינים בנחלים ומצמיח עשב ותפוחי פרחים, פירות ותבואה למאכל אדם ובהמה, המעניק למלך בריאות וכוח ועוצמה, תבונה ושנינות ונחת ושמחה... המלך מאמין היה, ידע שהכל מחסדי הבורא עליו, אבל אין להכחיש שחרוזיו של הראשון ערבו יותר לאוזניו... אמר המלך לנפשו: שניהם עושים מלאכתם באמונה, ושניהם יקבלו שכרם בשלמות. אבל הראשון, המפארגי תמיד, זכאי לקבל מתנה מיד. השני, המשבח את בוראו, יעניק לו בוראו את מתנתו... מה עשה, הורה לתת לשניהם כיכרות לחם במתנה, לחם סולת משולחנו של המלך, אין כמוהו לטעם ולניחוח, והורה להטמין בבצקו של הראשון עשירים דיגרי זהב. בתום משמרתם, קיבלו השניים את כיכרותיהם. נטל הראשון את כיכרו והתכרכמו פניו: כבדה הכיכר, נראה לא תפחה כראוי ובצקה סמך, גרוע למאכל. אמר לחבירו: "רצונך ונחליף כיכרותינו?" חשב היהודי: בלאו

להצלחת
כל התורמים
והמסייעים
לעלון

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
אבי אנוך קור
בן שלמה
ופרידה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר והחשוב
מזכה הרבים
ה' חיים אברהם
בן נזירה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האיש היקר
המזוכך ביסורים
עזרא
בן גוהר
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
פרידה
בת מליה
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
האישה החשובה
המזוככת ביסורים
שושנה פרידה
בת סלימה
ת.נ.צ.ב.ה.

רוצה להיות
ממזכי הרבים
ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניי העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון טלפון: 03-5591756 פקס: 03-5584485

